

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 17. Papa duas Præbendas in omnibus Ecclesiis postulat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul. XIII. Raimundus; *Recipiat Rex Homagium a me, & libens subibo hoc Judicium, alioquin timeo, ut me Duces Parent sibi agnoscant.* Tandem post multas alterationes Legatus Archiepiscopis precepit, ut eorum quilibet cum suis Suffraganeis hac de re deliberaret, sibi que singulorum sententiam scriptam traderet, & protinus Excommunicationis Censura omnes illos innodavit, qui sententiam suam propalarent, quod diceret, singulorum opinionem secreto ad Regem mittendam esse. Itaque negotio Comitis Tolosani infecto dimissus est.

§. XVII.

Papa duas sibi dari Præbendas postulat.

Matth. Par. p. 277. **H**is actis S. Sedis Legatus Capitulum Curatoribus potestatem fecit, domum remeandi, solis Prælati manere jussis. At Curatores, astutiam suspicati, & veriti, ne deinde quidquam juribus suis adversum, ipsis absentibus, statueretur (quippe Curatores, viri experientia exercitati, quibus etiam magnus numerus auctoritatem conciliabat, ad obstandum Legati consiliis aptiores ipsis Præsulibus erant) postquam diu deliberatum, Delegatos Ecclesiarum Metropolitanicarum ad S. Sedis Legatum miserunt,

ferunt, qui dicerent: *Domine! ad no-* sæcul. XIII.
A.C. 1225.
titiam nostram pervenit, accepisse te a
Curia Romana literas, quibus Præben-
das in omnibus Ecclesiis Cathedralibus
& Conventualibus exigere juberis. Qua-
re obstupescendi causam nobis præbui-
sti, quod tantam rem in Concilio, & no-
bis presentibus, non exposueris, quæ ad
neminem magis, quam ad nos spectat. Ro-
gamus te proinde; noli scandalum in Ec-
clesiam Gallicanam invehere. Quam-
vis enim unus alterve privatorum con-
sentiret, nullius roboris esset consensus
in causa communi, & tali negotio, tali
postulatione, cui Rex omnesque subditi
etiam spreto, si opus esset, vitæ peri-
culo repugnaturi sunt, ut Regni simul
& Ecclesiæ ruinam amoliantur. Ce-
terum timorem nostrum illud auget, quod
in aliis Regnis de hac re nulla mentio-
ne facta, quibusdam Episcopis & Abba-
tibus Præbendas vacaturas Papæ reserva-
ri mandaveris.

His auditis Legatus S. Sedis Roma-
 nus, Curatorum consensum impetrare
 cupiens, tunc demum authenticam Pa-
 pæ Epistolam exhibuit, qua in qualibet
 Ecclesia Cathedrali duas Præbendas, al-
 teram a Capitulo, alteram ab Episcopo,
 & eadem ratione in Monasteriis, in qui-
 bus separatae sunt Præbendæ, etiam al-
 teram ab Abbate, & alteram a Congre-
 gatio-

Sæcul. XIII.
A. C. 1225.

gatione, nempe duas Cellas Monasticas postulabat. Tum vero commodum & lucrum, ad eos exinde rediturum, recensere cœpit, scilicet, non amplius negotia in Curia Romana pertractantibus licitum fore, pecuniam offerre, aut Romanis quidquam accipere, atque hoc pacto avaritiæ probrum ab Ecclesia Romana removendum. Ad hæc Archiepiscopi Lugdunensis Curator respondit: *Domine! nolumus, nullos Romæ nobis amicos esse, nec, aliis munera ferentibus, nos soli ad hanc Curiam vacuis manibus accedere.* Alii alia referebant obstacula; quippe ad percipiendos Præbendarum istarum fructus, aiebant, in qualibet Diœcesi, aut saltem in qualibet Provincia, Curator Romanus constituetur, qui suis sumptibus baud vivet, sed plurima ab Ecclesiis exiget, & Curatoris titulo præditus, Sacræ Sedis Legati potestate utetur. Summus Pontifex, ubi visum fuerit, hunc Curatorem Electioni Prælatorum suo nomine interesse jubebit, atque hac arte intra baud longum tempus omnium Prælatorum Electionem devolutam esse mirabimur ad arbitrium Curia Romanæ, quæ in plerasque Ecclesias natione Romanos immittet, aut sibi aliunde penitus devinctos, & addictos, consensu Præsulum, Principumque in qualibet Regione excluso.

His

His adjiciebant; si Præbendarum i-
 starum census justa lance dividerentur, Sæcul. XIII.
A.C. 1225.
 totam Curiam Romanam opulentissi-
 mam futuram, quia pars, quæ ad eam
 flueret, longe major quam ipsius Regis
 esset. Unde etiam illud mali secutu-
 rum; Romanorum præcipuos dedigna-
 turos esse, litigantibus aures suas dare,
 eorumque ministros, quod Domini sui
 negligent, fastidiose executuros. *Quin*
id ipsum, ajebant, jam nunc experien-
tia docet, cum lente causas tractant,
accepta jam mercede, aut certo, eam
donandam esse, promisso. Ita periclitare-
tur Justitia, & Partibus, sinem litis ex-
pectantibus, ad fores Romanorum, libe-
re dominantium, moriendum esset. Præ-
terea, quia nullis opibus avaritia satia-
tur, tunc conducta aliorum opera per il-
los facerent, quod modo ipsi faciunt, eo-
rumque labori majora dona mercedis
nomine adstruerent, quam quæ hodie spon-
te offerimus. Divitiæ immensæ Roma-
nos ad insaniam redigerent, invidia &
emulatio inter nobiles & potentes fami-
lias in seditiones erumperent, Reipublicæ
Romane evertendæ pares. Tandem,
tametsi Præsules, hic præsentés, se se obli-
garent, onus tantum non recipient Suc-
cessores, & acta ipsorum rata non habe-
bunt. In fine, Legatum rogarunt; Ec-
clesiæ Universali & speciatim Ecclesiæ
 Roma-

Sæcul. XIII. Romanæ consuleret, ne si Roma omnes
 A.C. 1225. opprimere attentaret, omnes quoque
 sibi adversarios rebellesque haberet.
 Legatus his argumentis vehementer
 commotus videbatur; dicebat, sibi, cum
 adhuc Romæ esset, hanc exactionem nun-
 quam fuisse probatam, nec ante has li-
 teras, haud modici doloris materiam,
 sibi fuisse traditas, quam postquam in
 Franciam pervenisset. Quæ vero de
 hac causa nunc exposuisset, conditionem
 habere tacite annexam, Imperii aliorum-
 que Regnorum consensum esse accessu-
 rum. Ceterum nullam se amplius de
 hac re facturum esse mentionem, nisi de
 illo, quem ipse non speraret, consensu
 constaret.

In eodem quoque Concilio Legatus
 exposuit, Summum Pontificem duobus
 Episcopis potestatem dedisse, omnes Ab-
 bates Franciæ deponendi; quod consi-
 lium suggesserant Abbates quatuor, ad
 invisendas omnes totius Regni Abbacias,
 & emendanda errata missi. Id ubi E-
 piscopi audierunt, intelligentes, hac via
 omnem Jurisdictionem in Abbates sibi
 adimi, una voce affirmarunt, nunquam,
 quoad viverent, commissuros se, ut ista
 Mandata effectui darentur. Ita Man-
 data Papæ tum de Præbendis, tum de
 Depositione Abbatum perfici non potue-
 runt. Tunc vero multi Doctores, seu
 Artium

Artium liberalium Magistri Parisienses, numero ferme octoginta, qui Legatum, ut superius memoravimus, insectati fuerant, Absolutionem ab Excommunicatione in se lata in Concilio petitam, protinus impetrarunt.

§. XVIII.

*Ludovicus VIII. contra Albigenses
Cruce signatus.*

Anno sequente millesimo ducentesimo vigesimo sexto, die Mercurii, vigesima octava Januarii, Ludovicus VIII. Rex, & Legatus Romanus Parisiis Concilium Nationale celebrarunt, in quo Legatus, auctoritate Summi Pontificis, Raimundo Comite Tolosano, ejusque sociis excommunicatis, Regi, ejusque Hæredibus masculis jus in Ditiones hujus Comitatus, tanquam Hæretici denunciati, & damnati, in perpetuum confirmavit. Simul etiam Amalricus Comes Montfortius, & Guido ejus Patruus, in Regem ejusque Hæredes masculos omne jus, in easdem terras sibi computens, datis literis, transtulerunt. Die Veneris sequente, trigesima Januarii, Rex, re mature pensata, Crucem sacræ Militiæ & ipse & omnes ferme Episcopi ac Barones Regni sui ad exterminandos Albigenses de manu Legati acceperunt, qui Regis

*to. II. Conc.
p. 300. ex
Chr. Tur.*

*G. Nang.
1225.*

Hist. Ecclesiast. Tom. XIX. Z z &